

«Ой ви, діти,— квіти наші!..» (1891)

Глібов Леонід Іванович

Ой ви, діти,— квіти наші!
Наварю вам горщик каші...
Поїсте ви до смаку,
Мовить баба у кутку:
«Я щедруха, я гладуха;
В мене донечка красуха;
Кучерявенький синок,
Як той сизий голубок.
Я морозу не боюся,
І хто мерзне — я сміюся:
Бабу гріє не кожух,
А веселий теплий дух.
Біля мене всі товчуться —
І веселі діти в'ються,
І старесенький дідок,
І мурлика, мій коток.
Гей, до мене! Є у мене
І варене, і печене:
Буде людям, буде й вам,
А ледачим дулю дам».
Гарно, хитро баба каже,
По губах, мов медом маже,—
Тому заськи, тому на...
Угадайте ж, хто вона?

Хто ж та баба дзиндзюриста?
То всесвітня піч вариста,
І не тільки я, мерзляк,—
Тую бабу знає всяк.
Як лиха зима приспіє,
Білим снігом поле вкриє,
До бабусі дівтора
Утікає із двора.
Як трусне мороз зимою
Шкарубкою бородою,
Бідний люд мерщій біжить
Безталаннячко погрить.
Хто ж та донечка кохана,
І хороша, і рум'яна?
То багаття золоте
Гарно жевріє-цвіте.
Хто ж синочок любий, милий,
Мов той голуб сизокрилий?

Бреше баба — не синок,
Ні, то прихвостень-ДИМОК.

[1891]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/oi_vy_dity_kvity_nashi